

der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser.

Den første tilfældegruppe – hvor en hund har forvoldt fysisk skade på et menneske – omfatter for det første den situation, der allerede er omfattet af den nuværende bestemmelse om skambid af mennesker i hundelovens § 6, stk. 3. Herudover dækker bestemmelsen også alle andre tilfælde, hvor en hund har bidt et menneske med skade til følge, uden at der kan siges at være tale om skambid.

Den anden tilfældegruppe – hvor en hund har forvoldt anden væsentlig skade – omfatter dels situationer, hvor en hund har bidt en anden hund eller andre dyr med væsentlig skade til følge, dels situationer, hvor en hund har forårsaget væsentlig materiel skade.

Den tredje tilfældegruppe – hvor der er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser – er efter sin ordlyd den mest omfattende. Bestemmelsen forudsætter, at hunden har udvist en adfærd, der er kendetegnende for farlige hunde. Tilfælde, hvor en hund faktisk har vist sig farlig, men der ikke er sket skade på mennesker, dyr eller ejendom, vil således være omfattet af denne kategori. Som eksempel kan nævnes den situation, hvor et overhængende angreb fra en hund mod et menneske eller et andet dyr afværger ved besidderens eller tredje-mands mellemkomst.

Også i andre situationer, hvor en hund ikke har vist konkrete tegn på at være farlig, kan der være grund til at overveje, om den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser.

Som eksempler, der kan indgå i vurderingen af, om en hund må antages at være farlig, kan nævnes:

- hvor en person truer eller har truet med at pudse sin hund på andre personer eller dyr,
- hvor en hund skaber frygt i sine omgivelser, f.eks. ved på en truende eller aggressiv måde at fare mod eller forfølge folk,
- hvor en person grundet manglende dressur ikke kan tøjle hundens farlige egenskaber,
- hvor den pågældende besidder tidligere har fået aflivet en hund som farlig, og hvor der er en begrundet formodning for, at også den nuværende hund er farlig.

Må det antages, at en hund er farlig for sine omgivelser, har politiet mulighed for at give besidderen pålæg om, at hunden skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv eller begge dele, når den ikke holdes indelukket.

Politiet kan endvidere træffe afgørelse om, at hunden skal aflives ved politiets foranstaltning. Inden en

afgørelse om aflivning træffes, kan politiet kræve, at hundens besidder medvirker ved en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd efter den foreslåede bestemmelse i § 6 a, stk. 1, med henblik på at vurdere hundens farlighed. I det omfang den sagkyndige vurdering viser, at den pågældende hund i samspil med besidderen har så lave tærskelværdier for aggression, at den må betegnes som farlig for sine omgivelser, vil politiet kunne træffe afgørelse om aflivning.

Som anført under de almindelige bemærkninger pkt. 4.2, vil det afhænge af en konkret vurdering af sagens omstændigheder, om der er behov for at indhente en vurdering af hundens adfærd. Der henvises endvidere til bemærkningerne nedenfor til § 6 a.

I overensstemmelse med det almindelige forvaltningsretlige undersøgelsesprincip påhviler det politiet at sikre sig, at en afgørelse om meddelelse af pålæg eller aflivning træffes på et forsvarligt grundlag, herunder at sagen er tilstrækkeligt oplyst.

Politiet vil ved behandlingen af en sag efter den foreslåede bestemmelse endvidere være underlagt det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, hvilket indebærer, at der ikke må træffes mere indgribende afgørelser end nødvendigt. Politiet kan således ikke lade en hund aflive, hvis der er grund til at antage, at risikoen for, at en aggressiv hund forvolder skader, på forsvarlig vis kan afhjælpes ved at give besidderen et pålæg om, at hunden skal være forsynet med forsvarlig mundkurv og føres i snor, når den færdes offentligt.

Efter den foreslåede § 6, stk. 3, kan hundens besidder endvidere gives pålæg om, at hunden skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv, eller begge dele, når den ikke holdes indelukket, hvis hunden har for vane at forulempe mennesker eller dyr ved på gader, veje, stier eller pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller har for vane at forulempe husdyr i ejendom eller på mark.

Bestemmelsen finder anvendelse i de tilfælde, hvor en hund uden samtidig at skabe egentlig frygt til staidighed forulemper mennesker eller dyr.

Med den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 4, indføres hjemmel til, at politimesteren (politidirektøren) kan beslutte at lade hunden aflive, hvis et pålæg om at føre hunden i snor eller et pålæg om mundkurv overtrædes. Dette svarer til den nuværende ordning i hundelovens § 6, stk. 2.

Det foreslås i stk. 5, at politiet afholder omkostningerne ved hundens aflivning, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.